

Aria's en liederen in brons

Het publiek kent haar uit de concertzaal. Maar sopraan Hieke Meppelink maakt ook beelden. Ze zijn dit najaar te zien in Almelo.

door **Herman Haverkate**

Twee oren op metalen stengels, wiegend in de wind. Aan de achterkant een kind. Een driedimensionaal wiegelied, geïnspireerd op Richard Strauss. Hieke Meppelink, klassiek zangeres, zag het beeld letterlijk voor zich toen ze het stuk zong. “Zo gaat het bij mij meestal. Al die prachtige melodieën en teksten: ze roepen bij mij zoveel op. Sinds ik beelden maak, heb ik de mogelijkheid om ook buiten het concertpodium iets met die gevoelens te doen.”

Tallose keren heeft ze het beroemde lied van Strauss gezongen. Tallose keren ook andere liederen en aria's uit de grote klassieke werken, van het Requiem van Mozart tot de Elias van Mendelssohn en de passies van Bach. Precies 23 keer zong ze vorig jaar de Matthäus Passion. Concerten waarbij ze haar aria's zingt, maar tegelijkertijd de wereld om haar heen kan observeren. “Weet je wat het meest opvallende is aan muzikanten? Hun handen. Als je die van nabij ziet op het podium, valt je dat gewoon op. Elk instrument heeft zijn eigen handen. Allemaal anders, maar ook allemaal even opvallend. De handen van een pianist verschillen totaal van die van een fluitist of violist. Tussen de bedrijven door kan ik daar

eindeloos naar zitten kijken. Op een gegeven moment greep me dat zo aan dat ik besloot om er iets mee te doen. Een hele serie met muzikantenhanden is het gevolg.” Elk jaar maakt ze er wel een of twee. De serie is, naast andere beelden van Meppelink, momenteel te zien in de beeldentuin van Galerie Groeneveld in Almelo. “Met die handen ben ik nog steeds niet klaar. Ik maak ook andere dingen: aria's in brons, of een ode aan de componist Jacob van Eyck. Maar die handen zijn iets speciaals. Momenteel ben ik bezig met een cellist. De kunst is, zoals steeds, om zo min mogelijk te laten zien van het instrument. Alle aandacht moet geconcentreerd zijn op één ding: die hand.”

Haar concertagenda bepaalt de ruimte die ze besteedt aan wat inmiddels haar tweede leven is geworden. “Ik leef mee met het seizoen. Er zijn periodes dat ik het zo druk heb met zingen dat ik mijn atelier bijna niet van binnen zie. Maar soms ook is het rustig en kan ik heel lang werken. Juist die afwisseling is voor mij zo aantrekkelijk.”

Zo'n tien jaar geleden maakte ze haar eerste beelden. In 2002 volgde de eerste expositie. Een carrière van zo'n twintig jaar in de muziek kreeg opeens een nieuwe wending. “Achteraf zeg ik: dit heeft altijd in me gezeten. Ik ben begonnen met tekenen en schilderen, maar kwam uiteindelijk toch op driedimensionaal werk terecht. Ik zie ook zoveel raakvlakken. Beeldhouwen gaat over ritme, vormherhaling, harmonie, over emotie en techniek. Een kwestie van eindeloos schaven tot je iets bereikt wat je bevalt. Bij muziek gaat dat precies zo, alleen is het vluchtiger en is er het contact met het publiek. Beeldhouwen doe je in eenzaamheid. Pas als het beeld af is, denk je aan het publiek.”

Ze koestert de uren in haar atelier. Meestal is ze er 's middags. "Ik begin de dag meestal met zingen. Dat moet je toch bijhouden. Het beeldhouwen is voor 's middags. Het is heel fysiek: timmeren, boren, schaven. Om de stem te beschermen draag ik een masker. Vaak draai ik muziek, soms ook zing ik zelf. Afgezien van het gieten, heb ik alles in eigen hand".

Gemiddeld zo'n tien beelden per jaar maakt ze. Beelden die haar hebben veranderd, vind ze zelf. Nog altijd is er die volle agenda. De optredens gaan door. Als soliste en als lid van het gezelschap Camerata Trajectina. Maar tegelijkertijd is er in haar hoofd een gevoel van vrijheid dat nieuw is in haar leven. "Toen ik van het conservatorium kwam, was er alleen maar het zingen. Ik wilde zo goed mogelijk worden. Dat was m'n enige grote doel. Logisch in zekere zin, maar het kan je ook dwars gaan zitten. Nu ben ik blij dat ik niet alleen meer van het zingen afhankelijk ben. Muziek is nog steeds het belangrijkste in mijn leven, maar ik ga er op een andere manier mee om. Uiteindelijk ben ik door die beelden gewoon gelukkiger geworden."

Almelo, Galerie Groeneveld, Groeneveldsweg 8. Van woensdag tot zaterdag en elke eerste zondag van de maandag van 13.00 tot 17.00 uur.

Twentsche Courant Tubantia
zaterdag 27 augustus 2011

Kyrie eleison – Hohe Messe – J.S. Bach

Arpeggio

Schöpfung
Die Schöpfung – J. Haydn